

Ponk ponk ponk PONK. Anneleen krimpt in elkaar, die laatste PONK zal bij haar blijven de komende dagen, als een opdringerige kennis die niet doorheeft dat je alleen maar tegen hem praat uit beleefdheid.

Ze registreert alleen de drukgolf van zijn zware werkschoen, die bewuste ponkschoen, tegen haar onderrug, voor pijn is er geen tijd nu. Ze wist dat dit zou gebeuren, van het moment dat haar moeder gisteren bij het avondeten begon over bijles geven aan Lisa. Anneleen had nog gezegd dat er te weinig tijd was, dat ze moest helpen, dat ze geen idee had welke stof Lisa nu ziet. Lea vond dat dat geen probleem kon zijn, ze had haar vriendin bovendien al beloofd dat Anneleen – haar dochter – wel zou helpen. Naïviteit is een luxe die haar moeder zich nog kan veroorloven.

Nog een schop.

‘Luie teef,’ zegt hij, of iets in die aard.

Ze probeert niet te luisteren en op de trap te gaan zitten, zodat ze haar laarzen kan aan doen zonder om te vallen, zodat ze zo snel mogelijk buiten zijn, weg van Lisa die boven zit te wachten. Maar hij blijft haar steeds recht sleuren bij haar schouder. Toen hij een paar minuten geleden onderaan de trap haar naam begon te brullen was haar eerste reflex om te zeggen dat Lisa te laat was, dat ze haar moest helpen van Lea en dat ze nog had gezegd dat het niet ging gaan, dat Lisa nog boven zat. Maar het maakt niets uit, de woede heeft zijn oren en verstand al lang afgesloten. Het enige wat hem kan schelen is dat ze niet klaarstond op het moment dat hij vond dat ze klaar moest staan. Ze had nog geprobeerd de schade te beperken toen Lisa anderhalf uur te laat aankwam. Maar haar kafa van wiskunde was zo’n boeltje van gekreukte en met Tipp-Ex overgoten vellen papier en Lisa had meer oog voor haar lege Hello Kitty balpen dan voor de functies. Ze was nog maar twee opgaves ver toen het gebrul startte.

Eindelijk heeft ze haar laarzen aan. Ze kijkt op, woest tikt hij met zijn wijsvinger op zijn horloge, hopelijk breekt het glas niet. Ze durft niet achter-

om te kijken, om haar ogen de trap op te laten lopen, Lisa moet nu toch gehoord hebben dat er iets is? Toen ze hier nog geen uur geleden aankwam, wandelde ze geruisloos de trap op met haar zwarte sneakers, dus kan ze nu ook geruisloos bovenaan de trap staan en dit alles zien.

Zijn zware werkschoenenpas weerklinkt op de kasseien buiten, Anneleen volgt hem. Aan de weide staat Jean al te wachten met zijn pillen en andere producten. De acht schapen geven hem een *dit is niet normaal, maar ik blijf nog even staan om te zien of er nog eten komt bij kijken* blik. Hij wuift naar haar met glinsterende ogen. Ze glimlacht en wandelt meteen de weide op, als ze nu iets zegt zal haar stem misschien nog trillen.

Op het programma staat het insmeren van de vacht tegen de vlieg zodat hun larven de schapen niet levend opeten en het geven van een pil. Het nut van het laatste is onduidelijk, maar ze moet noodzakelijk zijn, het gemiddelde schaap spuwt ze een keer of drie uit en ze wordt altijd vakkundig en met het nodige gevloek terug in de muil geschoten tot ze niet meer gezien wordt.

Het gras is nog nat van de regen vannacht, het laat natte sprietelsporen na op de tippen van Anneleens laarzen. Er ligt iets in de uithoek van de weide, een plastic zak? Nee. Ze gaat dichterbij. Het is de kat met de tijgersteen-ogen, ze ligt languit op haar zij en wast haar voorpoot met intens plezier. Anneleen kijkt over haar schouder, ze vertelt Jean niet meer over die kat. Niet meer sinds haar moeder haar apart nam en streng vertelde dat ze hem ongerust maakt met haar fabeltjes over katten die niet bestaan.

‘Anneleen!’

De kat strekt beide voorpoten voor zich uit en geeuwt, ze kijkt op en knippert traag met haar ogen, Anneleen spiegelt het gebaar.

‘ANNELEEN!’

Anneleen voelt het bloed naar haar gezicht stromen. Ze draait zich om, van aan het hek seint Johan zijn instructies met gebaren, ze doet gewoon iets op goed geluk. Haar benen zijn stijf, haar knieën knikken wat zijdelings uit als ze neerkomt. Na een rondje of twee rond de weide komt de kudde abrupt tot stilstand, Anneleen kan maar net een botsing met een wollig achterste afwenden. Ze staan als bevroren met hun kinnen opgeheven, een oor naar voren gericht en een naar achteren. Anneleen leunt opzij, terwijl ze op adem komt. De kat ligt als een sfinx een meter of twee voor hen, haar hoofd laag, bijna tegen haar poten aan, dan schiet ze recht. Het lijkt een scène uit een film, haar vacht golft in de wind, terwijl ze door het hoge gras rent. Als een gracieuze bliksem maakt ze steeds kleiner wordende halve cirkels achter de

schapen, de dieren bewegen in een rechte lijn naar hun hok. Anneleen loopt achter de schapen mee, met haar armen wijd open, om geen wantrouwen te wekken. Wanneer ze de plank voor de deur van het hok schuift is de kat alweer verdwenen.

Eenmaal de tweeëndertig poten verzorgd zijn, acht wolletjes ingewreven tegen de insecten en zestien halve pillen tot vermoeiends toe in schapenkenlen werden geschoten, worden de kudde en Anneleen weer vrijgelaten. Anneleen laat Johan en Jean achter voor het obligatoire gesprekje over de kosten voor de medicijnen, waarbij Johan zegt alles te zullen betalen en Jean de opmerking wegwuift.

Jean wijst met een kromme vinger in de richting van Anneleen die langs het kasseipad weer naar huis wandelt. 'De laatste weken... als ik ze zie lopen denk ik, da's ons Suzy daar.'

'Mhh, Suzy liep hier ook over het erf als een trotse kat,' zegt Johan tegen de schapen achter Jean.

Jean grijpt Johan bij zijn schouder. 'Zo is ze nog altijd bij ons, jongen.'

'Mhh.' Johan kijkt op zijn horloge. 'Ik moet door.'

Brecht staart naar de lege fles whisky, hij heeft ze nog maar gisterenochtend gekocht in het winkeltje bij het parkje wat verderop en ondertussen is ze al een goed half uur leeg. Zij is er ook, Zij is de reden waarom hij het voorbije half uur de fles scheef heeft gehouden boven zijn glas en de dertien schamele druppels die hij nog heeft kunnen verzamelen uit zijn glas heeft geslurpt. Het is haar schuld dat die fles al leeg is. Maar ze drinkt niet mee, nee, de verwerking van de whisky laat ze volledig aan Brechts lever over, Zij zit daar maar, recht tegenover hem, zwijgend te glimlachen.

Het is wat? Twee, misschien drie maand geleden dat hij haar voor het eerst zag. Het was een drukke maandagochtend op de metro. Eenmaal hij zich tussen de mensenmassa had gepast, stond hij lusteloos mee te wiegen met het versnellen en vertragen van het toestel, een hand vastgeklemd aan zo'n wit driehoekje dat van het plafond hangt. Ze waren net vertrokken uit Tanjong Pagar, toen een zweem van een bekende geur zijn neusgaten binnen slenterde, van waar kende hij die? Zoet, maar toch niet klef, warm, maar niet zwoel, zoiets. Hij probeerde het vast te houden – toen dacht hij